

บทนำ
RESET

ผมเดินขึ้นบันไดเวียนซึ่งทอดยาวไปถึงคาดฟ้าคนเดียว
ร่างของผมลั่นสะท้านเพราะลมกลางคืนเย็นเฉียบขณะที่หู่ได้
ยินเสียงสะท้อนเหงาๆ จากเหล็กดัดพลังงานนี้ถึงเรื่องวันนี้ นึกถึงเรื่อง
โชคร้ายแต่ละเรื่องๆ ที่ถ้าโถมเข้าไปใส่ตลอดทั้งวันตั้งแต่ตื่นเช้าจนถึง
เมื่อค่ำ แล้วก็ถอนหายใจ

แต่ละเรื่องล้วนเป็นเหตุการณ์ไร้สาระ ทว่ามันคอยเกาะติด
ขัดขวางการกระทำของผมจนเกิดภาวะต่อสภาวะจิตใจ และการ
ต่อต้านก็กลับยิ่งให้ผลตรงกันข้ามจนผมทรมานมากกว่าเดิม

เป็นหนึ่งวันที่ดูราวกับโลกเตรียมไว้เพื่อทรมานผมโดยเฉพาะ
ตอนนี้อารมณ์ผมเลวร้ายสุดขีด

ผมรำคาญทั้งตัวเองทั้งสิ่งที่รายล้อมอยู่จนแทบทนไม่ไหว รู้สึก
เกลียดทุกอย่าง อยากโยนมันทิ้งไปให้หมด อยากหนีไปจากทุกสิ่ง
"ถึงได้..."

ผมยืนมองท้องฟ้ายามค่ำคืนอยู่บนคาดฟ้าตึกร้างที่ไม่มีแม้แต่

8 Quick Save&Load ปริศนาล่าท้าเวลา 1

พวกไร่บ้านมายึดเป็นที่อยู่

ทั้งที่คาดหวังจะได้เห็นดาวเต็มฟ้า แต่โชคร้ายที่ดูเหมือนวันนี้
จะมีเมฆ ผมถอนหายใจอีกครั้งและน่าจะเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตให้
กับท้องฟ้ายามค่ำคืนไร้จันทร์ที่ไม่มีแม้เศษเสี้ยวของความน่าสนใจ
"...ถึงได้จะเลิกใจล่ะ"

ผมมาที่นี่เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วนะ ทุกทีจะใช้ของใกล้มือจัดการ
ให้เสร็จไปเร็วๆ แต่วันนี้ผมไม่มีอารมณ์จะทำแบบนั้น ในความหมาย
หนึ่งนี้อาจจะแปลว่าผมกำลังสิ้นหวังอยู่ก็ได้ จิตใจอยู่ในสภาพ
ประมาณว่าอยากทำทุกอย่างให้มันและเหะไปหมด

เสียรองเท้าหนังดังก้องแปลกๆ อยู่ในบรรยากาศหนาวเหน็บ
พอตรงไปลอดผ่านรอยแยกของรั้วได้ผมก็นั่งลงบนขอบคานฟ้า มอง
ทางที่ใช้ไปโรงเรียนเป็นประจำข้างล่างก่อนจะใช้สองมือจับขอบตึก
ไว้แล้วหลับตา

ไม่ต้องมีพินัยกรรม ไม่ต้องเตรียมใจ

แค่ใช้สองมือออกแรงดันตัวเองออกไปแบบนี้ก็พอ

"ลาก่อนซาคากิ คิโยโตะ"

ตอนที่พิมพ์ประโยคนี้ผมก็กระโดดลงไปแล้ว

ร่างของผมถูกแรงโน้มถ่วงดึงให้ตกลงไปยังพื้นด้วยความเร็ว

พอสมควร

ศีรษะเข้าใกล้ถนนมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่สายตามองเห็นแต่
เมฆดำ อึกไม่ก็วินาทีผมก็จะตายแล้ว

พอมองดูอีกทีก็เห็นแสงจันทร์ที่ไม่เห็นมาจนถึงเมื่อไม่กี่สัปดาห์
ช่องว่างของเมฆออกมา คืนนี้พระจันทร์เต็มดวง ในวาระสุดท้าย
ได้ตายแบบนี้ก็ไม่เลวนักนะ

ระหว่างที่คิดแบบนี้จนสีหน้าอ่อนคลาคลายลง ผมก็เห็นอะไร

บางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ตรงตึกฝั่งตรงข้าม
 สายตาผมมองไปยังสิ่งนั้นที่ถ้าไม่มีแสงจันทร์ก็คงไม่เห็นด้วย
 อารมณ์พาไปโดยแท้
 แล้วเมื่อรู้ว่ามันคืออะไร ผมก็ต้องเบิกตากว้าง
 คน
 ตรงนั้นมีร่างคนซึ่งกำลังตกลงมาตามแรงโน้มถ่วงเช่นเดียวกับ
 ตัวผม
 สมองที่ตกอยู่ในสภาพตึงเครียดสุดขีดก่อนตายจะรับรู้ข้อมูล
 ภาพได้มากกว่าปกติหลายเท่า ทำให้ผมเห็นร่างนั้นได้อย่างชัดเจน
 แม้จะเป็นเวลาเพียงชั่วพริบตา
 ร่างนั้นเป็นสาวน้อยความสูงไล่เลี่ยกันกับผม ผมจำเครื่องแบบ
 นั้นได้ รู้สึกจะเป็นของโรงเรียนมัธยมต้นเซงงาคูที่หนึ่งซึ่งอยู่ในเมือง
 นี้ เนื่องจากเป็นโรงเรียนของเพื่อนที่สนิทกันผมจึงไม่น่าจะจำผิด
 บางทีเธออาจจะรู้จักกับ 'ยัยนั่น' ด้วยก็ได้
 "ยัยนั่น ยัยนั่นรี..."
 ภาพใบหน้ายิ้มของคนคนหนึ่งผุดขึ้นมาหลังเปลือกตา ทำเอา
 ผมหัวเราะแห้งๆ อย่างผิดเวลา เราไม่ได้เจอกันสักพักแล้ว ตอนนี้
 เธอจะกำลังทำอะไรอยู่นะ อย่างน้อยก็คงไม่นึกไม่ฝันว่าตอนนี้ผมจะ
 กำลังทำอะไรแบบนี้อยู่ละมัง
 เอาเถอะ ถ้าพูดถึงเรื่องไม่นึกไม่ฝันทางนี้เองก็เหมือนกัน ไม่นึก
 ว่าจะได้กระโดดตึกพร้อมกับผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกัน แถมยัง
 อยู่โรงเรียนนั้นอีกต่างหาก
 ผมรู้สึกถึงความน่าสนใจแปลกๆ ขณะกำลังค่อยๆ ร่วงลงมา
 พร้อมเธอผู้ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเห็นหน้า
 ก่อนจะกระแทกกับพื้น ทางนั้นเองก็สังเกตเห็นผมขึ้นมา เธอ

10 Quick Save&Load ปริศนาล่าช้าเวลา 1

เปลี่ยนท่าแล้วมองมาทางนี้

"เอ๊ะ?"

ใบหน้านั้นอ้าปากค้าง บางทีทางนี้ก็คงทำสีหน้าแบบเดียวกัน
ด้วยแน่ๆ พรึบตานั้นผมรู้สึกตกใจด้วยความรู้สึกซับซ้อน

ทำไมล่ะ

เธอเบิกตากว้างอ้าปากพะงาบๆ ด้วยความตกใจ ใบหน้านั้น
ร่างนั้น จะบอกว่าไม่เคยเห็นไม่เคยรู้จักก็เกินไป เพราะสาวน้อย
ที่กำลังจะจบชีวิตอันแสนสั้นด้วยการกระโดดลงมาจากตึกฝั่งตรงข้าม
ก็คือ 'ยัยนั่น' ที่ผมเพิ่งจะนึกถึงเพราะเห็นเครื่องแบบไปหยกๆ
นั่นเอง

บ้าน่า ทำไมล่ะ ทำไมกัน

วงจรความคิดผมสับสน ที่มุมหนึ่งของสติเริ่มรับรู้สัมผัสของ
พื้นยางมะตอยซึ่งอยู่เหนือศีรษะไปไม่ห่าง

ฮะ ไม่ไหว จะตายแล้ว

"ยุย...!"

นั่นคือชื่อของ 'ยัยนั่น' ที่ผมเผลอตะโกนเรียกดังก้องไปในเมือง
เซ็งงาคูยามราตรี

กระแทก

ใบหน้าที่ถึงก่อนครูดไปกับพื้น คอซึ่งรับน้ำหนักหักสะบัด

เจ็บปวด

ร่างผมกระเด็นกระดอน มันสมองแตกกระจายไปพร้อมความ
เจ็บปวดชั่วพรึบตา ร่างกายหยุดการทำงานลงทันที

ดับวูบ

สติสัมผัสัญชะและร่างกายถูกปั่นรวมกัน ก่อนจะกระจัด

12 Quick Save&Load ปริศนาล่าท้าเวลา 1

กระจายออกจากผืนหนังที่สี่กษาด

ว่างเปล่า

สติเลือนหาย รู้สึกได้ถึงความสิ้นหวังอันไร้ขีดจำกัดกับโลกที่
กำลังจะสูญสิ้นไป

แล้วผมก็กลับไปเช้าวันที่สิบ ธันวาคม ปีสองพันเก้าอีกครั้ง

RETRY

-1-

ความง่วงรุนแรงเข้ามาดูใจผมทันที ฟูกที่ห่อหุ้มร่างกายอยู่
ให้ไอลุ่นแสนสบาย

ผมค่อยๆ ลุกขึ้นทั้งที่สมองยังเบลอยู่แล้วมองไปทางนาฬิกา
ตั้งโต๊ะที่วางอยู่ข้างเตียง มันเป็นเวลาหกโมงยี่สิบนาที ผมซึ่งอยู่
ท่ามกลางความมืดจนถึงเมื่อครู่กลับมานอนอยู่ในห้องตัวเองตอนเช้า
ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ผมเช็กวันที่ซึ่งแสดงอยู่บนหน้าปัดนาฬิกาดิจิตอล
ทั้งที่ยังง่วงเจียอยู่แล้วพิมพ์ว่า

"สิบ ธันวาคม ปีสองพันเก้า...วันเกิดเรารี"

ดูเหมือนคราวนี้ก็จะกลับมาได้เรียบร้อยดี อาจจะช่วยความ
โล่งใจที่ยืนยันเรื่องนี้ได้ ผมจึงทิ้งตัวลงบนฟูกอีกครั้งก่อนจะปล่อย
ใจกับความง่วงอันรุนแรง

คนพูดกันว่าชีวิตมีครั้งเดียว ความผิดพลาดในอดีตไม่อาจกลับไป
แก้ไขได้

16 Quick Save&Load ปรีศนาล่าท้าเวลา 1

ดังนั้นคนเราจึงต้องสำนึกผิดกับอดีต ให้ความสำคัญกับปัจจุบัน และใช้มันให้เป็นประโยชน์ในอนาคต

แต่ไม่ว่าใครก็คงคิดกันบ้างสักครั้งว่าถ้าตอนนั้นทำแบบนี้ล่ะก็ ถ้ากลับไปเวลานั้นล่ะก็

ทางแยกซ้ายขวาที่เลือกเดินได้ทางเดียว

คนที่เลือกเดินทางขวาแล้วเจอความลำบากที่ปลายทางก็จะคิดแบบนี้ ถ้าตอนนั้นเราเลือกทางซ้ายล่ะก็

คนที่เลือกเดินทางซ้ายก็เช่นกัน จะมีชีวิตไปโดยคิดว่าถ้าเลือกทางตรงข้ามล่ะก็

ชีวิตคนคือการเลือกแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่มีตัวเลือกที่จะไม่เสียใจทีหลังหรือวิถีชีวิตที่ไม่ผิดพลาด ไม่สามารถ 'เริ่มต้นใหม่' ตรงก่อนจะถึงตัวเลือกได้ ถ้าพลาด' เหมือนในเกม

ไม่น่าจะทำได้หรอก

แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงทำได้

ชีวิตผมมี 'ฟังก์ชันแอสสะดวก' ที่ช่วยให้ทำได้

ผมมารู้ว่าตัวเองมี 'ฟังก์ชัน' นี้อยู่เมื่อวันที่หนึ่งกุมภาพันธ์ สองปีก่อนหน้านั้น ในวันสอบเข้าแผนกมัธยมต้นโรงเรียนเอกชน ทาคานาเอะ

ในตอนนั้นผมเอาเป็นเอาตายเหมือนคนบ้า ไม่ว่าจะอย่างไร ก็อยากสอบเข้าโรงเรียนที่ต้องการให้ได้ถึงขนาดคิดว่าถ้าเข้าไม่ได้ ก็จะตายลูกเดียว มาคิดดูตอนนี้มันเป็นเรื่องบ้าบอคอกแตกมาก แต่ที่ผมก็เอาจริง ผมใช้เวลาช่วงหลายปีหลังของโรงเรียนประถมอันมีค่าไปกับการเรียนเพื่อผ่านการสอบเข้าโรงเรียนนี้ให้ได้เพียงอย่างเดียว

ก่อนการสอบผมได้ขอร้องและอธิษฐาน ภาวนาอย่างตั้งใจ ตั้งใจและบ้าคลั่งจนเส้นเลือดในสมองแทบแตกว่าผมอยากสอบเข้าให้ได้ ขอพระเจ้าช่วยให้ผมสอบผ่านด้วยเถิด ตอนนั้นผมรู้สึกปวดหัวแปล๊บแบบหาสาเหตุไม่ได้ขึ้นมาแวบหนึ่ง ทำเอาเป็นห่วงว่าหรือเส้นเลือดจะแตกจริงๆ

แต่การอธิษฐานนั้นก็ไร้ค่า ผลลัพธ์ของมันเลวร้ายมาก ตอนสอบเสร็จผมก็มั่นใจแล้วว่าไม่มีทางสอบผ่านแน่ เพราะผมเขียนคำตอบลงในกระดาษคำตอบเลื่อนไปหนึ่งข้อ กว่าจะรู้สึกตัวก็ตอนเสียงกระดิ่งบอกหมดเวลาสอบดังซึ่งก็หายไปแล้ว

ซากลับจากสนามสอบ ผมซึ่งซอกจนสิ้นหวังได้ออดครวญถึงความเง่าของตัวเองและเวลาหลายปีที่ไร้ค่าอยู่ในใจขณะเดินไปตามถนนอย่างเซื่องซำ

ผมไม่เคยใจลอยขนาดนี้มาก่อน ขนาดว่าไม่ทันสังเกตเห็นรถบรรทุกที่ฝ่าไฟแดงพุ่งเข้ามาหา

ผมซึ่งตอบสนองเข้าไปถูกรถบรรทุกคันนั้นชนกระเด็นจนตาย ผมคิดว่าตายนะ

พลาดหวังจากการสอบเข้าแล้วยังประสบอุบัติเหตุจนตาย สะโพกถูกบิดเกินขีดจำกัดจนร่างท่อนบนและล่างหันหน้าหลังคนละทาง ผมมองร่างกายซึ่งอยู่ในสภาพเหมือนล้อกันเล่นนั้นนั่งกลางซาปแข่งพระเจ้าว่าช่างให้ผมมีชีวิตที่เลวร้ายอะไรอย่างนี้ ซापแข่งไม่หยุดแต่ผมกลับไม่ตาย

ปริศนาถัดมาผมกลับมีชีวิตมานั่งอยู่ในสนามสอบเมื่อก็ได้ อย่างไรก็ตามไม่รู้ ความเจ็บปวดราวร่างกายถูกฉีกขาดจากกันเมื่อครู่หายไปหมด ร่างกายที่ถูกทำลายกลับมาเป็นเหมือนเดิม พอดูนาฬิกาก็พบว่ายังเป็นเวลาเช้า แถมตรงหน้ายังมีกระดาษคำถามแจกมาให้อีก

18 Quick Save&Load ปรีศนาล่าท้าเวลา 1

ตอนนั้นผมนึกว่าตัวเองเกร็งมากเกินไปจนเห็นภาพหลอน แต่เนื้อหาโจทย์ที่ถูกต้องแกมมานั้นเหมือนกับในความทรงจำเป็ยบ และตอนที่รู้สึกตัวว่ากำลังเขียนคำตอบผิดช่องไปเรื่อยๆ นั้นเอง ผมก็แน่ใจ

ว่านั่นไม่ใช่ความฝัน

หลังจากนั้นผมก็สอบเสร็จโดยไม่ทำพลาดเพราะสะเพร่าอีก ระหว่างทางกลับบ้าน ผมชำเลืองมองสถานที่เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนที่เกิดจากคนขับหลับใน สภาพรถบรรทุกซึ่งพุ่งชนเสาไฟฟ้าจนแหลกละเอียดนั้นเหมือนกับคันที่เคยชนผม ผมซึ่งน่าจะถูกรถบรรทุกชนตายท่ามกลางความสิ้นหวังมีชีวิตรอดมาได้อย่างปลอดภัยโดยไม่เจออุบัติเหตุและสอบผ่าน

ถ้าแค่นั้นทุกอย่างคงจบลงแค่ที่ผมเจอประสบการณ์เหนือธรรมชาติ แต่เรื่องมันยังมีต่อ เป็นตอนที่ผมเพิ่งเข้าเรียนโรงเรียนมัธยมต้นที่ต้องการได้ไม่นาน

วันหนึ่งเพื่อนร่วมชั้นชวนผมให้ไปแอบปิ่นหอเก็บน้ำ

หอเก็บน้ำซึ่งตั้งตระหง่านอยู่บนดาดฟ้าห้ามคนเข้า ผมในตอนนั้นซึ่งยังเด็กไม่มีทางไม่สนใจอยู่แล้ว หลังจากลี้ภัยอยู่พักหนึ่งว่าจะเลือกความอยากรู้อยากเห็นหรือกฎโรงเรียน ผมก็เลือกที่จะแอบขึ้นไปบนดาดฟ้า แม้จะรู้สึกปวดหัวแปลบขึ้นมาเหมือนคราวก่อนแวบหนึ่ง แต่ผมในตอนนั้นก็คิดว่าคงเป็นเพราะนอนไม่พอแล้วไม่ได้สนใจอะไร ก่อนจะวิ่งขึ้นบันไดไปด้วยหัวใจที่ฮึกเหิมจนห้ามไม่อยู่

ท้องฟ้าสีครามราวจะดูดีให้เข้าไปหา และเมฆขาวที่พาดผ่าน

ผมคงไม่มีวันลืมภาพทิวทัศน์เมืองเซงจาคุที่เห็นจากบนหอเก็บน้ำตอนนั้นได้แน่ รวมทั้งความเจ็บปวดที่แล่นไปทั่วร่างในตอนที่ลมแรงพัดผมตกลงมากระแทกพื้นหลังจากนั้นด้วย

ทันทีที่รับรู้ถึงความรู้สึกที่กะโหลกแตกกระจายจนเลือดสาด กระเซ็นย้อมพื้นคาคาฟ้า ผมก็กลับมาเดินไปตามระเบียบกับเพื่อนร่วมชั้นและกำลังถูกรบเร้าให้ตัดสินใจตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

ตัวเลือกว่าจะเลือกความอยาก رؤ้อยากเห็นหรือกฎโรงเรียนถูกยื่นมาให้อีกครั้ง คราวนั้นผมซึ่งกำลังสับสนกับปรากฏการณ์ที่เพิ่งจะเกิดขึ้นกับตัวเองได้อย่างเหตุผลไปส่งๆ แล้วเลือกอย่างหลัง ก่อนจะแยกกับเขาแล้วรีบกลับบ้าน

มารู้ก็ตอนชั่วโมงโฮมรูมในเช้าวันรุ่งขึ้นว่าเพื่อนร่วมชั้นคนนั้น ลื่นตกจากหอคืบน้ำจนบาดเจ็บหนัก

เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ทำให้ผมแน่ใจได้อย่างหนึ่ง

นั่นคือปรากฏการณ์ประหลาดที่เกิดกับผมไม่ใช่ความบังเอิญหรือปาฏิหาริย์อย่างแน่นอน มันเป็นความสามารถพิเศษที่ผมมี

ใช่ ผมสามารถย้อนกลับไปยังอดีตตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ได้ด้วยการตายโดยยังมีความทรงจำเดิมอยู่ 'ไม่ว่าทำไม' แต่ผมมีความสามารถแบบนี้

ไม่รู้เหมือนกันว่ามีมาตั้งแต่เกิด หรือเพิ่งจะมีเมื่อสองปีก่อน เขาเถอะ ถ้าเงื่อนไขของมันคือ 'การตายของตัวเอง' ก็ไม่น่าจะรู้ได้หรอก

หลังจากแน่ใจว่ามีความสามารถพิเศษจากการตายสองครั้ง ไม่นานผมก็เริ่มคิดว่าจะนำความสามารถนี้มาใช้ประโยชน์ได้หรือไม่

เขาเป็นว่าควรจะรู้กฎโดยละเอียดของความสามารถเอาไว้ก่อน เมื่อคิดได้ผมจึงทดลองเข้าไปเข้ามาหลายครั้งจนรู้ภาพรวมของความสามารถนี้ได้สำเร็จไปพร้อมๆ กับที่เริ่มชินกับการตายของตัวเอง อันดับแรก การจะย้อนเวลากลับไปนั้นผมจำเป็นต้องตาย

ไม่ว่าจะโดยการฆ่าตัวตาย ถูกฆ่า หรืออุบัติเหตุ ขอเพียงผมตาย เป็นอันใช้ได้ พรึบตาต่อมามีผมก็จะกลับไปยังอดีต

ต่อมามีคือผมสามารถเลือกอดีตที่อยากกลับไปไว้ล่วงหน้า ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าจะสะดวกขนาดเลือกเอาก่อนตายว่า 'อยากกลับไป ที่นั่นตอนนั้น' ได้ จำเป็นจะต้องเลือกเวลาที่อยากกลับไปเอาไว้ก่อน

ถ้าเป็นตอนสอบเข้ามัธยมต้นก็คือก่อนเริ่มการสอบ ถ้าเป็นตอนหอบเก็บน้ำก็คือตอนที่ถูกถามว่าจะไปหรือไม่ ชีวิตผมจะถูกย้อนกลับไปจนถึงเวลาที่ตอนนั้นคิดว่าเป็น 'สถานที่ที่อยากจะกลับมาในอนาคต'

หรือพูดง่ายๆ ก็คือเหมือนกับ 'ฟังก์ชันเซฟ' ที่มีในวิดีโอเกม นั่นเอง บันทึก 'ข้อมูลการเซฟ' เอาไว้ในสถานที่ เวลา และ สถานการณ์หนึ่ง แล้วตอนที่ตายในชีวิตหลังจากนั้นหรือ 'เกมโอเวอร์' ก็จะสามารถแก้ไขชีวิตได้ใหม่จากสถานการณ์ใน 'ข้อมูลการเซฟ' ที่บันทึกไว้

แต่ 'การเซฟ' ที่ว่านี้เป็นอะไรที่เหมือนความรู้สึกของผมเอง จึงยากแก่การอธิบาย

เหมือนกับที่ไม่สามารถอธิบายภาพรวมของการ 'เปิดหน้าเมนู แล้วเรียกหน้าจอเซฟขึ้นมา' ให้ตัวละครในเกมฟัง หรือจอมเวท อธิบายวิธีใช้เวทมนตร์ให้คนทั่วไปเข้าใจได้

ผมฝึกจนสามารถทำให้เกิด 'ฟังก์ชันเซฟ' ได้ตามต้องการจากการฆ่าตัวตายซ้ำไปซ้ำมาหลายครั้ง จนได้ทักษะในการ 'เซฟ' ในสถานที่และสถานการณ์ที่ตัวเองต้องการได้โดยอิสระ

ถ้าจับเคล็ดได้แล้วมันก็ง่ายๆ แค่คิดในหัวอย่างแรงกล้าว่า 'อยากเซฟสภาพปัจจุบันนี้ไว้' ก็พอ พรึบตานั่นจะเกิดความเจ็บปวด

เหมือนถูกเข็มแทงเข้าที่ไห้หลักแห่งในสมอง แล้วถ้ายังเหลือความรู้สึกผิดแปลกเหมือนเข็มนั้นยังเสียบคาอยู่ก็ถือว่า 'เซฟ' สำเร็จ ตอนที่ตายคราวต่อไปชีวิตก็ถูกย้อนกลับมาจนถึงเวลาที่เข็มนั้นเชื่อมเอาไว้

แต่ขณะเดียวกันผมก็ค้นพบข้อจำกัดของ 'ฟังก์ชันเซฟ' นี้ด้วย อย่างแรกคือไม่สามารถเตรียม 'ข้อมูลการเซฟ' นี้ไว้หลายๆ อันได้ ไม่รู้ว่าทำไม แต่ทุกครั้งก่อนที่จะทำการ 'เซฟ' ใหม่ ความรู้สึกผิดแปลกที่เหลืออยู่เป็น 'ข้อมูล' ก่อนหน้าจะหายไปและเกิดความรู้สึกว่ามี 'ข้อมูล' ใหม่เขียนทับลงไปแทน

นั่นคือถึงจะอยากกลับไปอดีต A แต่ถ้าหากหลังจาก A มีการบันทึก 'ข้อมูลการเซฟ' B อันใหม่ก็จะกลับไปยัง A ไม่ได้อีก เข็มมีเล่มเดียว และสถานการณ์ที่บันทึกได้ก็มีแค่สถานการณ์เดียวเท่านั้น

อย่างที่สองคือดูเหมือนว่าถ้าหาก 'ไหลด' ย้อนกลับไปแล้ว ครั้งหนึ่ง 'ข้อมูลการเซฟ' จะหายไป นี่ก็เป็นความรู้สึกเช่นกันจึงไม่แน่ชัดนัก แต่ทุกครั้งที่ย้อนชีวิตกลับ ความรู้สึกผิดแปลกนั้นก็หายไปด้วย เวลาปกติความรู้สึกนี้อาจจะน่ารำคาญ แต่พอไม่มีมันแล้วก็ชวนให้กังวลใจอยู่เหมือนกัน

ดังนั้นเพื่อความรอบคอบ ทุกครั้งที่ 'ไหลด' ผมจะ 'เซฟ' ตอนนั้นอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้มีบันทึกอันใหม่เหลืออยู่ทุกครั้ง นี่เป็นเทคนิคพื้นฐานที่เรียกว่าฟังก์ชันควิกเซฟหรือการเซฟแบบง่ายๆ ซึ่งผมได้จากวิดีโอเกมที่เล่นบ่อยๆ

หลังจากการทดลองมากมายเหล่านี้ ผมก็พบตัวจริงของความสามารถพิเศษ ตอนนั้นผมรับรู้ว่าคุณสามารถนั้นคือ 'ฟังก์ชันเซฟ'

ก็เลยตัดลินใจนำมาใช้งาน

หลังฝึกจนรู้วิธีการใช้ 'ฟังก์ชัน' แล้ว ชีวิตของผมก็ไม่มีคำว่า ผิดพลาดอีกต่อไป ไม่ว่าจะทำพลาดแบบไหน เลือกผิดพลาดอย่างไร ก็สามารถตายเพื่อ 'รีเซต' โลกนั้นแล้วกลับมาเริ่มต้นใหม่ได้จาก สถานการณ์เดิม ในทางกลับกันถ้าใช้ 'ฟังก์ชัน' นี้ก็จะสามารถ คาดการณ์สิ่งที่จะเกิดต่อไปและเปลี่ยนอนาคตได้ตามต้องการ

ด้วยเหตุนี้ดูเผินๆ แล้วผมจึงสามารถมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบราว ไรยด้วยกลีบกุหลาบ

หลบหลีกเคราะห์ร้ายที่น่าจะมาถึงตัวได้หมด ไม่เคยแพ้ใน การสอบหรือการแข่งขัน ได้ทำทุกอย่างตามที่ใจต้องการ แน่นอน ว่าเป็นเมื่อสามารถคาดเดาใจหยั่งข้อสอบ หลังเข้าเรียนผมจึงทำผลการ เรียนยอดเยี่ยมได้อย่างต่อเนื่อง จนตอนนี้ถูกเรียกยกย่องว่าเป็น อัจฉริยะที่ห้าปีจะมีสักหนึ่งคน

แต่มันสนุกก็แค่ไม่กี่เดือนแรกเท่านั้น

บักเข็มลงไปแล้วถอนออก แล้วก็ปักลงไปใหม่ พอทำแบบนี้ นั้น เข้าไปเข้ามาจนสมองพรุนเป็นรังผึ้งผมก็รู้สึกเหมือนสิ่งสำคัญ บางอย่างมันรั่วออกไปเรื่อยๆ มีเพียงความรู้สึกว่างเปล่าที่รุนแรงขึ้น จิตใจเริ่มเฉยชาและขุ่นมัว

ผมอาจจะพลาดเองที่พูดถึง 'ฟังก์ชัน' นี้ด้วยคำศัพท์เรื่อง เกมอย่าง 'เซฟ' หรือ 'รีเซต' ระวังที่ใช้ 'ฟังก์ชัน' นี้เข้าไปเข้ามา ผมก็รู้สึกว่าชีวิตตัวเองเป็นเหมือนเกมอันแสนน่าเบื่อ

ก็จริงไหมล่ะ ชีวิตคนที่เริ่มต้นใหม่ได้มันจะสนุกอะไร ถ้านับ ตรงที่มีเหตุการณ์สนุกน่าสนใจและฉากสุดท้ายอันน่าประทับใจรออยู่ เกมยังดีเสียกว่าอีก

คนอื่นคงบอกว่าถ้าฉันก็เลิกใช้ 'ฟังก์ชัน' เสียก็สิ้นเรื่อง แต่

พอได้ลิ้มรสเข้าแล้วครั้งหนึ่งผมก็ไม่มีพลังใจพอจะลดการใช้ 'ฟังก์ชัน' แล่นสะตวกลงได้หรอก

ก็ตอนนี้ผมยัง 'รีเซต' ชีวิตง่าย ๆ ด้วยเหตุผลแค่ที่ว่า 'ทั้งที่เป็นวันเกิดแต่กลับมีแต่เรื่องโชคร้าย' แล้วจะเริ่มต้นวันนี้ใหม่อยู่เลยนี่

"จะว่าไป..."

ผมลุกขึ้นจากเตียงแล้วคิด ทำไมผมในรอบที่แล้วถึง 'เซฟ' สถานการณ์เข้านี้ไว้ละ คำถามนี้กระซอกสติสัมปชัญญะผมออกจากโลกแห่งความฝันอย่างแรงทันที

ผมเตะฟูกให้พ้นตัวก่อนจะสลัดความง่วงออกไปแล้วลุกขึ้นพอรีบดูนาฬิกาก็เห็นว่าเป็นเวลาเจ็ดโมงพอดี ผม 'เซฟ' สภาพปัจจุบันอีกครั้งเหมือนที่เคยทำทุกทีแล้วจึงลงยืนบนพื้นเย็นเฉียบ

ผมนึกถึงวันที่สิบ ธันวาคมรอบที่แล้วพลางเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนักเรียนอย่างรวดเร็ว

ไซ่ รู้สึกว่าผมจะตื่นเร็วกว่าเวลาปกติไปหน่อยหนึ่ง แล้วหลังจากลี้เลกับตัวเลือกว่าจะตื่นไปแบบนี้เลยหรือจะนอนต่ออีกรอบ ผมก็ 'เซฟ' สภาพก่อนเลือกไว้แล้วเลือกนอนต่ออีกรอบ มาคิดดูตอนนี้ นั่นคือจุดเริ่มต้นของความโชคร้ายในวันนี้ทั้งวัน

การนอนต่ออีกรอบที่ตอนแรกคาดว่าจะจบในเวลาสามสิบนาที กลับขยายไปเป็นเท่าตัว ทำให้ตื่นสายจนเข้าไปพัวพันกับการทะเลาะกันของพ่อแม่ก่อนจะไปโรงเรียน แถมยังไปสายอีกต่างหาก ผมไม่อยากจะนึกถึงโชคร้ายที่เข้ามาหาตัวเองเป็นลูกไซ่ นับจากตอนนั้นอีกแล้ว

ผมรีบร้อนวิ่งลงบันไดแล้วโผล่หน้าเข้าไปในห้องนั่งเล่น พ่อแม่ดูประหลาดใจกับสีหน้าเอาเป็นเอาตายของผม

"มีอะไรหะอู ททำไมถึงต้องรีบขนาดนั้น"

24 Quick Save&Load ปริศนาล่าท้าเวลา 1

"วันนี้ยังพอมีเวลาไม่ใช่หรอ หรือว่าเป็นเวอร์อะไร"

ดูท่าจะยังไม่เริ่มทะเลาะกัน ผมสูดหายใจเข้าครั้งหนึ่งแล้วตอบคลุมเครือว่า "ไม่มีอะไร" กับ "เปล่า" ก่อนจะนั่งลงที่โต๊ะอาหารเช้า

พอมองดูระหว่งตีหมาแพที่ยังร้อนอยู่ไม่เหมือนรอบก่อนก็เห็นหม้อกาแฟซึ่งวางอยู่ใกล้ฟอทำท่าจะตกแหล่มีตกแหล่

รู้สึกว่าคุณเริ่มต้นของการทะเลาะกันจะมาจากที่แม่ทำมันหล่นจนกาแฟสาดใส่ฟอที่กำลังจะออกไปทำงาน จากนั้นก็รุนแรงขึ้นจนเป็นการทะเลาะกันใหญ่โตที่ไม่มีใครอยากเข้าไปยุ่งด้วย

ผมแตะขนมปังปิ้งพลางชำเลืองดูท่าทีของพ่อแม่ พวกเขาสองคนกำลังดูทีวีพลางถกกันเรื่องเหตุฆาตกรรมประหลาดซึ่งพักหลังเป็นที่ฮือฮากันไปทั่ว

ไว้สาระจริงๆ ผมจัดตำแหน่งหม้อกาแฟให้มาอยู่กลางโต๊ะแบบเนียนๆ แล้วลุกขึ้น เพราะรู้แล้วว่าคุณไม่มีหัวข้อสนทนาอะไรส่งมาจากฝ่ายพ่อแม่ไปมากกว่านี้แล้ว

ก็ไม่ได้อยากให้อวยพรอะไรเป็นพิเศษหรอก แต่ก็คิดว่าการพูดอะไรสักประโยคกับลูกชายในวันเกิดก็ไม่ได้เป็นความผิดอะไรเอาเถอะ จากรอบก่อนก็รู้แล้วว่าหวังไปก็ผิดหวังเปล่าๆ

"อ้าว จะไปแล้วหรอ เร็วไปหน่อยรีเปล่า"

ผมตอบแม่ที่ถามมาไปส่งๆ แล้วออกมาจากห้องนั่งเล่น ถ้าไปขึ้นรถไฟตามเวลาปกติก็จะเจออุบัติเหตุจนไปไหนไม่ได้ ในความทรงจำยังมีเรื่องทั้งที่กำลังรีบเพราะจะไปโรงเรียนสายแต่กลับถูกให้อออยู่ที่ชานชาลาจนหงุดหงิดเพราะฉะนั้นไม่ผิดแน่

อาจจะยุ่งยากนิดหน่อยแต่ไปด้วยจักรยานดีกว่า พอดคิดแล้วออกมาจากโรงประตู่ผมก็ต้องเผลออกมือขึ้นป้องตาเพราะแสงจ้าที่

สองเข้ามากะทันหัน ฟ้าใสแบบที่ใสไปกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว อากาศ
ยามเช้าอาจจะหนาว แต่เพราะแดดแรงจึงไม่รู้รู้สึกแยอะไร

วันนี้รอบที่สองดูน่าจะสนุกได้พอควรไม่เหมือนรอบก่อน ถ้า
จะไม่มีความรู้สึกแยๆ ว่านี่เป็นรอบสองละก็นะ

ผมขึ้นคร่อมจักรยานก่อนจะออกแรงถีบครั้งแรกให้จักรยาน
เสื่อภูเขาเดินทางออกไปช้าๆ พลางนึกถึงเรื่องคนคนหนึ่งขณะที่ลง
เนินหน้าบ้าน

ถึงผมจะกระโดดตึกลงมา ชีวิตก็แค่ถูก 'รีเซต' แต่คนอื่นไม่ใช่
ถ้ากระโดดลงมาจกตึกชีวิตก็จะจบลงจริงๆ

"ยุย..."

ชื่อที่ผมแผลอพิมพ์ทำถูกพัดไปด้านหลังพร้อมสายลมแรง

-2-

อาซุสะ ยุย

อาซุสึบีสี่ปีและเป็นนักเรียนมัธยมสองเหมือนกับผม งาน
อดิเรกคือเล่นฟุตบอลและวิดีโอเกม จุดดึงดูดคือผมหางม้าที่สะบัด
ไปมาอย่างร่าเริงทุกครั้งที่ยับตัว

พ่อของพวกเราสนิทกันจึงคบหาสมาคมกันทั้งครอบครัวมา
ตั้งแต่เด็กๆ เราเรียนอนุบาลและประถมมาด้วยกันตลอด จะว่าไป
ก็เป็นความสัมพันธ์แบบเพื่อนสมัยเด็กหรือเพื่อนที่ติดกันไม่ขาดนั่นเอง
'ทำอะไรอยู่ตรงนี้นั่นละ'

ถึงตอนนี้ผมก็ยังจำวันแรกที่เจอกับยุยได้อย่างชัดเจน

'เอ้า ไปเล่นกันเถอะ! ขึ้นอยู่ในที่แบบนี้ไปตลอดเดี๋ยวเห็นก็ขึ้น
ตัวจนตายหรืออก!'

เธอเป็นคนตึงผมซึ่งตอนเด็กๆ เกลียดคนอย่างแรงและเอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องออกมาสู่โลกภายนอก

คนที่สอนให้ผมซึ่งมีตมและหตุกว่าตอนนี้ได้รู้จักวิธีการเล่นนอกรบ้าน วิธืคบหากับผู้คน และวิธีสร้างเพื่อนก็คือยุย คนที่สอนให้รู้จักวิธีแสดงอารมณ์ของตัวเองอย่างการหัวเราะหรือร้องไห้ก็คือยุยอีก มาลองคิดดูที่ผมในตอนนีพอจะเป็นผู้เป็นคนกับเขาได้เป็นเพราะเธอช่วยไ่ว้มากทีเดียว สำหรับผมในตอนนั้น ความสดใสและมีชีวิตชีวาของยุยผู้เป็นเหมือนร่างจำแลงของความร่าเริงดูแปลกใหม่มาก โลกที่เธอสอนให้ผมรู้จักล้วนดูเจิดจ้าไปหมด

จะว่าไป รู้สึกเหมือนตอนนั้นผมจะเกาะติดหลังเธออยู่ตลอดเวลาเรียกว่าหวังพึ่งพิงเลยก็ได้

แต่หลังจากขึ้นมัธยมต้นมาผมก็ไม่ค่อยได้เจอหน้าเธอคนนั้นอีก

เธอไปเรียนต่อที่โรงเรียนมัธยมต้นเซงงาคูที่หนึ่งซึ่งเป็นโรงเรียนรัฐใกล้บ้าน คนละที่กับผมซึ่งเข้าเรียนโรงเรียนเอกชนทาคานาอะซึ่งเน้นเรื่องการเรียนต่อ เดิมที่ผมตั้งใจจะเข้าเรียนทาคานาอะก็เพราะเธออยากเข้าเรียนที่นี่ แต่ไม่รู้ว่าโชคชะตาเล่นตลกอะไรจึงมีแต่ผมที่สอบติด

มันเหมือนประชด เพราะถ้าไม่ตายด้วยอุบัติเหตุไปครั้งหนึ่งตอนวันสอบเข้า ผมก็จะไม่ได้สอบใหม่จนสอบติดและได้ไปเรียนมัธยมที่เดียวกันแล้ว

หลังจากนั้นไม่นาน เมื่อพ่อของเธอเสียชีวิตอุบัติเหตุ บ้านเราก็เริ่มคบหากันน้อยลง เมื่อรวมกับความลำบากใจเวลาเจอหน้าด้วยเรื่องสอบเข้า ผมก็เริ่มข้องเกี่ยวกับเธอน้อยลงไปเรื่อยๆ ด้วย

พอได้พบกันอีกครั้งหลังจากไม่เจอมานานก็ดันเป็นระหว่าง

การฆ่าตัวตาย ทำเอาผมตกใจยิ่งขึ้นไปอีก เท่าที่ผมรู้ ยุยไม่น่าเกี่ยวข้องกับกรฆ่าตัวตายได้เลย น่าซึ้งน่าจะมีนิสัยตรงกันข้ามกับเรื่องด้านลบแบบนั้น เกิดอะไรขึ้นกับเธอกันแน่นะ...

ระหว่างที่คิดเรื่องแบบนี้ผมก็มายืนอยู่หน้าประตูโรงเรียน ทาคานาเอะตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ผมใช้ความคิดต่อระหว่างเอาจักรยานเสื่อภูเขาไปจอดอยู่ที่จุดรถจักรยาน

มีแต่คำถามผุดขึ้นมา นึกสิ่งที่ควรทำซึ่งน่าจะเป็นจุดสำคัญไม่ออกเลย ทั้งที่ไม่น่าจะใช้เวลามาโรงเรียนอย่างสบายใจ แต่ผมก็ไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วควรจะทำอะไรดี

พอดูนาฬิกาข้อมือโดยไม่คิดอะไรก็พบว่ายังมีเวลาอีกนิดหน่อย ก่อนจะถึงเวลาเข้าเรียน

"เวลาแบบนี้..."

ผมลืกล้อหลังจักรยานแล้วยืนขึ้นช้าๆ ก่อนจะมุ่งหน้าไปทางอาคารชมรมสายวัฒนธรรมซึ่งอยู่คนละทางกับอาคารเรียน ที่หมายมีเพียงคนเดียว

-3-

"ตายจริง ทำหน้าหดหู๋เซียว ตอนนี้เป็นวันนี้รอบที่เท่าไรแล้วละ"

พอเปิดประตูปุ๊บก็ถูกว่าแบบนี้ทันทีทำเอาผมงงไป พอเห็นร่างนักเรียนรุ่นพี่ซึ่งกำลังกางหนังสืออ่านเงียบๆ อยู่มุมห้อง ผมก็ถอนหายใจเบาๆ

"ทำไมถึงรู้ล่ะครับ"

ผมถามพลางเอาเก้าอี้พับซึ่งวางพิงผนังอยู่ออกมา เธอเปิดหนังสือปกหนังที่กำลังอ่านแล้วยิ้มให้ ดวงตาหลังแว่นเป็นประกาย

เล็กน้อย

"ก็บอกแล้วนี่ เพราะทำหน้าที่มาเลยไงล่ะ"

"ผมดู่งายขนาดนั้นเลยหรือครับ"

ผมพิมพ์มาก่อนนั่งลงฝั่งตรงข้ามของโต๊ะแล้วหันมองในห้อง มีอุปกรณ์น่าสงสัยที่ไม่รู้ว่าเอาไว้ทำอะไรวางเรียงรายเหมือนเคย ชั้นหนังสือถูกยึดโดยหนังสือหน้าตาเหมือนหนังสือเรื่องลึกลับและตัวอย่างแมลงสตัฟฟ์ต่างๆ

แต่หนังสือและเอกสารที่กระจัดกระจายอยู่บนโต๊ะกลับมีศัพท์จิตวิทยาหรือนิติเวชศาสตร์ยากๆ อัดแน่นจนไม่รู้ว่รวมๆ แล้วอยากจะทำอะไรกันแน่ พอดูดีๆ ในจำนวนนี้ยังมีพวกนิตยสารรายสัปดาห์ทั่วๆ ไปปนอยู่อีก ดูยุ่งเหยิงจริงๆ

ที่นี้คือห้อง 'ชมรมวิจัยพลังพิเศษ' ชมรมซึ่งตั้งอยู่สุดขอบอาคารชมรมสายวัฒนธรรมโรงเรียนทาคานาอะ ปกติแทบจะไม่มีคนมาเยือนแม้จะเป็นเวลาพักหรือหลังเลิกเรียนเพราะความน่าสงสัยรวมกับสถานที่ตั้ง เหมาะที่สุดที่จะอ่านหนังสือหรือใช้ความคิด ผมเองก็เป็นรองประธานของ 'ชมรมวิจัยพลังพิเศษ' นี้เช่นกัน...

และที่นั่งยิ้มอยู่อีกฟากของโต๊ะตอนนี้คือประธานชมรมวิจัยใต้ดินแห่งนี้ รุ่นพี่โทคิวะ ยูเมโนะ

เธอเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปีที่สี่ของโรงเรียนทาคานาอะแผนกมัธยมปลาย ผลการเรียนดีเยี่ยม รูปร่างหน้าตาสะสวย นิสัยดี ดูแลคนเก่ง ถ้าหากพฤติกรรมและวิธีคิดของเธอเป็นปกติละก็ คงเป็นดาวโรงเรียนทาคานาอะผู้รวมความหลงใหลของคนรอบข้างไว้ที่ตัวเธอคนเดียวไปแล้ว เป็นผู้หญิงที่ถือว่าเสียของในบางความหมาย

เมื่อรู้สึกตัวว่าผมมองอยู่ เธอก็ขยับตัวให้ผมดำยวไหววน้อยๆ แล้วหรีตาลง

"ไม่ใช่แค่นั้นหรอกนะ"

"หมายความว่าไงครับ"

พอดผมถามกลับ เธอก็ใช้ปลายนิ้วดันแว่นไ้กรอบให้เข้าที่ก่อน
จะเริ่มเล่า

"ก็แค่การสันนิษฐานง่าย ๆ เมื่อเข้ารถไฟสายที่ซาคากิคุงใช้
ประจำเกิดอุบัติเหตุ ตอนนั้นก็ยังหยุดเดินรถอยู่เพื่อจัดการเรื่องนั้นให้
เรียบร้อย แต่ทั้งที่เป็นอย่างนั้นซาคากิคุงกลับมาถึงโรงเรียนได้ใน
เวลาปกติ...ไม่สิ มาถึงเร็วกว่าปกติด้วยซ้ำ ดูจากผมที่ยุ่งเหยิงกับเหวี่ยง
ที่ผิดตามผิวหนังแล้ววันนี้ถีบจักรยานมาโรงเรียนเหวอ"

"...ครับ"

"เข้าใจล่ะ เพราะไม่ชินกับการถีบจักรยานมาโรงเรียนก็เลย
ควบคุมความเร็วผิดจนมาถึงเร็วกว่าปกติ ก็เลยตั้งใจจะมาพักแล้ว
ใช้ความคิดไปด้วยที่นั่นจนกว่าจะถึงชั่วโมงโฮมรูมตอนเช้าล่ะสิ"

"ก็แบบนั้นแหละครับ"

"และซาคากิคุงผู้ปกติไม่เคยเช็คสภาพการเดินรถของรถไฟ แต่
วันนี้กลับเลือกถีบจักรยานมาโรงเรียนก็เพราะรู้ล่วงหน้าว่าจะเกิด
อุบัติเหตุ นั่นก็คือเธอน่าจะเคยผ่านโลกนี้มาแล้วครั้งหนึ่ง ฉันคิด
แบบนั้นนะ แล้วถ้าดูจากปฏิกิริยาต่อคำพูดของฉันเมื่อก็ก็คิดได้ว่า
บางทีครั้งนี้คงเพิ่งจะเป็นรอบที่สอง แถมยังเพิ่งกลับมาได้ไม่นาน
อีกด้วย"

พูดจบรุ่นพี่โทคิวะก็เสียดคอดด้วยสีหน้าเหมือนจะบอกว่า 'เป็น
ไงล่ะ' ผมเอ่ยออกไปตามความเคยชิน

"สู้นัยน์ตาพันลี้ของรุ่นพี่ไม่ได้จริงๆ นะครับเนี่ย"

"ฉันไม่ได้มีของแบบนั้นสักหน่อย" รุ่นพี่ยิ้มเขินๆ แล้วพูดต่อ
ด้วยน้ำเสียงสงบ "แค่พยายามสังเกตเรื่องต่างๆ ให้ลึกซึ้งกว่าคน

ทั่วไปนิดหน่อยเท่านั้นเอง"

"ลึกซึ้งกว่าคนทั่วไปนิดหน่อยหรือครับ"

แต่ 'ลึกซึ้งกว่าคนทั่วไปนิดหน่อย' นั้นแหละที่ดูถูกไม่ได้ ชาวน์ปัญญา พลังการสันนิษฐานอันยอดเยี่ยม และสำคัญที่สุดคือบรรยากาศเฉพาะตัวเหมือนมองออกหมดทุกอย่างนั้นทำให้รุ่นพี่เป็นที่หวาดกลัวจากคนรอบข้างว่ามีนัยน์ตาพันลี้ ซึ่งนัยน์ตาพันลี้ล่ะเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ผู้คนพยายามออกห่างจากเธอ

ตัวผมเองรู้ซึ่งถึงความยอดเยี่ยมของนัยน์ตาพันลี้นี้จนเอียนแล้ว ความจริงที่ว่าผมสังกัดชมรมวิจัยนี้แหละคือหลักฐานอย่างดีที่สุดว่าพลังของมันคือของจริง

อย่างที่รู้จากบทสนทนาจนถึงตอนนี้ เเธอรู้เรื่อง 'ฟังก์ชันเซฟ' ของผม แต่ผมไม่ได้เป็นคนบอกเธอเรื่องนี้ เธอสังเกตเห็นความผิดปกติของผมและหาข้อสรุปออกมาได้ด้วยวิธีคิดอันพิลึกพิลั่นของเธอเอง

ผมนึกถึงเรื่องวันนั้นที่ทำให้ผมต้องเข้าชมรมวิจัยนี้เมื่อหนึ่งปีก่อน

ตอนนั้นผมยังไม่รู้ว่า มี 'ชมรมวิจัยพลังพิเศษ' อยู่และใช้ 'ฟังก์ชันเซฟ' ที่ตัวเองมีบ่อยๆ พลังใช้ชีวิตอันแสนน่าเบื่อไปอย่างเฉื่อยชา

ตอนนั้นเองคนที่จู่ๆ ก็เข้ามาจับแขนผมซึ่งกำลังเดินเหม่ออยู่ บนระเบียงเหมือนทุกทีก็คือเธอ รุ่นพี่โทคิวะผีนลากผมซึ่งกำลังรื้อนร่นเพราะจู่ๆ ก็ถูกรุ่นพี่ที่ไม่รู้จักจับตัวไว้มาจนถึงห้องชมรม พอปิดประตูปุ๊บ เธอก็ว่าแบบนี้

'หรือว่าเธอสามารถพยากรณ์อนาคตได้จั้นหรือ'

ตามที่เธอพูดดูเหมือนพฤติกรรม การกระทำ และท่าทาง เล็กๆ น้อยๆ ของผมจะดูผิดปกติไปหมดทุกอย่าง เธอพูดชัดว่าคิด ได้อย่างเดียวว่าราวกับรู้อยู่แล้วว่าจากนี้จะเกิดอะไรขึ้น

และถึงผมตั้งใจว่าจะแกล้งทำไขสือไปจนถึงที่สุด แต่เธอกลับ ยื่นใบสมัครเข้าชมรมมาให้ซ้ำๆ ก่อนจะว่า

'ฉันจะเก็บความลับของเธอไว้ จะเอาเรื่องนี้ลงหลุมศพไปด้วย กัน เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน ช่วยมาเป็นผู้มีพลังพิเศษสังกัดชมรม วิจัยพลังพิเศษของเราได้ไหม'

ตอนนั้นผมไม่ค่อยเข้าใจว่าเธออยากทำอะไร แต่นี่เป็นการขู่ เบาๆ ว่าถ้าไม่เข้าชมรมเธอจะเอาเรื่องนี้ไปแพร่พรายแน่นอน

เรื่องที่เธอพูดอาจจะไม่ถูกอยู่หน่อยๆ ถึงอย่างนั้นก็ใกล้เคียง ประเด็นสำคัญ ผมซึ่งคิดว่ากลายเป็นเรื่องยุ่งยากขึ้นมาแล้วรีบหนี ออกจากห้องชมรมและหลบจากชีวิตครั้งนั้นด้วยการ 'รีเซ็ต' ได้สำเร็จ

แต่ในโลกครั้งถัดมา ผมก็ยังเจอกับเธออีก ไม่ว่าจะทางนี้ จะ พยายามเลี่ยงการเจอกับเธออย่างไรก็ยังต้องสวนกับเธอในจังหวะที่ เหมือนคำนวณไว้แล้วและถูกคว่ำแขนพามายังห้องชมรมทุกครั้งราว โชคชะตาที่ไม่อาจฝืน

ตอนที่เจอกับทสนทนาซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่าจนเริ่มคิดว่าต้องหา ทางรับมืออย่างจริงจังแล้วว่าจะทำอย่างไรดี เธอซึ่งจับตัวผมได้อีกครั้ง เหมือนทุกที่ได้พาผมมายังห้องชมรมนี้เหมือนทุกครั้งและพูดด้วย น้ำเสียงเหมือนที่ผ่านมามาว่า

'หรือว่าเธอสามารถย้อนเวลากลับได้โดยอิสระงั้นหรือ'

บทพูดที่ต่างไปจากโลกที่แล้วๆ มา แต่ตรงประเด็นเข้าอย่างจัง ผมตกใจถามกลับไปว่าทำไมถึงรู้ แต่รุ่นพี่ก็ค่อยๆ ยิ้มแล้วบอก แคว่ว่าสันนิษฐานจากการกระทำของผมที่ผ่านมากับท่าทีที่มีต่อเธอ

ในวันนี้

ผมซึ่งออกไปเพราะโดนทนายเรื่องจริงถูกถึงกับตะลึงและรู้สึก
หมดเรี่ยวแรงจนเผลอรับใบสมัครเข้าชมรมที่ถูกยื่นมาให้

ผมรู้สึกเหมือนไม่ว่าจะทำซ้ำมากกว่านี้อีกกี่ครั้งก็ไม่มีทางชนะ
เธอได้ รวมถึงความรู้สึกพ่ายแพ้ราบคาบกับความอยากรู้ อยากเห็น
ที่มีต่อรุ่นพี่ประหลาดซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าอีก

จากนั้นผมก็เลิก 'รีเซต' ชีวิตครั้งนี้และเข้า 'ชมรมวิจัยพลังพิเศษ'
เลือกที่จะเริ่มชีวิตใหม่อีกครั้งก่อนที่เวลาจะล่วงเลยมาจนถึงวันนี้

ตอนแรกก็กลัวๆ อยู่ แต่ชมรมวิจัยพลังพิเศษไม่ใช่ชมรม
อันตรายที่ทำการทดลองหรือการวิจัยน่าสงสัยอย่างที่ชื่อชวนให้นึกถึง
เป็นแค่กลุ่มคนธรรมดาๆ รักสงบซึ่งมารวมตัวกันที่ห้องชมรมหลัง
เลิกเรียนเพื่ออ่านหนังสือหรือคุยกัน บางครั้งก็ดูวิดีโอผู้มีพลังพิเศษ
ที่โทรทัศน์เอามาออกแล้วรุ่นพี่ก็จะเปิดโปงทริกลวงโลกให้ฟัง

ถึงจะเรียกว่ากลุ่มคน ทว่าความจริงมันเป็นชมรมเด็ก
กระจัดย่อยที่มีแค่ผมซึ่งเป็นรองประธานกับรุ่นพี่ที่เป็นประธานชมรม
แค่สองคน... แต่สำหรับผมที่ไม่ถูกกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนและ
การติดต่อกับคนอื่นอยู่แล้ว การได้ใช้เวลาหลังเลิกเรียนสบายๆ กับ
รุ่นพี่โตคิวะผู้มีวิธิติดหลุดจากคนทั่วไปหน่อยๆ ก็สนุกไม่เลว

มาคิดดูตอนนี้ ที่ผมใช้ชีวิตนักเรียนมัธยมต้นอันแสนน่าเบื่อ
อย่างถึงที่สุดนี้มาได้โดยไม่เซ็งตายไปเสียก่อนอาจจะเป็นเพราะ
ชมรมวิจัยพลังพิลันท์กับท่านประธานคนนี้ได้

"จากตอนนั้นมาก็ใกล้จะครบหนึ่งปีแล้วสินะ"

รุ่นพี่โตคิวะพิมพ์ขึ้นมาเหมือนรู้ว่าผมกำลังรำลึกอดีตอยู่
ทำเอาผมตกใจจนตั้งสติกลับมาถึงความจริงแล้วมองหน้ารุ่นพี่

อย่างลนลาน

"...รุ่นพี่?"

ดวงตาซึ่งส่องประกายอยู่หลังแว่นมีแววเอาจริงเอาจังเจืออยู่
หน่อยๆ ตรงกันข้ามกับน้ำเสียง

"เกือบหนึ่งปีจากนั้น ฉันเห็นเธอย้อนชีวิตข้ามมานับไม่ถ้วน แต่
ดูเหมือนคราวนี้ท่าทางเธอจะต่างไปจากทุกทีหน่อยๆ นะ"

หัวใจผมเต้นแรง ภาพยุงที่เห็นเมื่อคืนผุดขึ้นมาในสมองอีก
ครั้ง

"วันนี้รอบที่แล้วมีอะไรเกิดขึ้นหรือ"

ผมกำลังจะตอบว่า 'เปล่า' แต่ก็ส่ายศีรษะ ยังไงก็โกหกเธอ
ไม่ได้อยู่แล้ว

"...ครับ เพิ่งเคยเจอเรื่องแบบนี้เป็นครั้งแรกจริงๆ นั่นล่ะ"

"หรือ..."

รุ่นพี่โทคะพึมพำแล้วเลื่อนสายตาไปดูนาฬิกา

"...ถ้าฉันดูท่าจรูระของฉันเอาไว้ทีหลังจะดีกว่าสินะ"

"เฮอะ?"

ผมสงสัยเพราะได้ยินที่รุ่นพี่พูดไม่ค่อยชัด ก็พอดีกับที่กระดิ่ง
บอกเวลาห้านาทีก่อนเริ่มชั่วโมงโฮมรูมดังขึ้น

"เฮ้อ ถ้าไม่รีบเดี๋ยวจะสายทั้งที่อุตส่าห์มาโรงเรียนแต่เช้านะ"

รุ่นพี่ซึ่งไม่รู้ว่าจะเตรียมตัวเสร็จตั้งแต่เมื่อไรเปลี่ยนน้ำเสียงแล้ว
ยื่นขึ้น

แยละสิ จะว่าไปวันนี้อาจารย์ประจำชั้นก็อารมณ์เสียอย่าง
ไม่รู้สาเหตุพานพาคนมาสายไปห้องพักครูโดยไม่ฟังคำแก้ตัวใดๆ
เลยด้วยสิ ผมตอนครั้งก่อนก็เป็นแบบนี้เพราะงั้นไม่ผิดแน่

"ฉันจะไม่ถามเรื่องโดยละเอียดหรอกนะ..."

รุ่นพี่โตคิดจะพิมพ์เบาๆ พยายามมองผมที่รีบร้อนลุกขึ้นเก็บเก้าอี้

"แต่ถ้าจำเป็นต้องให้ฉันช่วยกับออกได้เลยไม่ต้องเกรงใจ"

"อ๊ะ ครับ ขอขอบคุณมากครับ"

"แล้วเจอกัน..."

ผมนึกในใจระหว่ามองภาพด้านหลังของรุ่นพี่ที่พูดทิ้งไว้แค่นั้นก่อนจะเดินไปทางอาคารเรียนแผนกมัธยมปลาย

บางทีคงยังไม่เป็นไรละมัง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)